

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Kfv.VII.45.018/2025/6.
A tanács tagjai: Dr. Remes Gábor a tanács elnöke
Dr. Cséffán József előadó bíró
Dr. Sperka Kálmán bíró
Dr. Szilas Judit bíró
Dr. Varga Zs. András bíró

A felperes: [REDACTED]
[REDACTED]

A felperes képviselője: Lakatos, Köves és Társai Ügyvédi Iroda,
ügyintéző: Dr. Ungár Attila ügyvéd
(1075 Budapest, Madách Imre út 14.)

Az alperes: Budapest Főváros Kormányhivatala
(1138 Budapest, Váci út 172-176.)

Az alperes képviselője: Dr. Németh Szilvia kamarai jogtanácsos

A per tárgya: munkaügyi ellenőrzéssel kapcsolatos közigazgatási
jogvita

**A felülvizsgálati kérelemmel
támadott határozat:** a Fővárosi Törvényszék
101.K.702.913/2024/8. számú ítélete

**A felülvizsgálati kérelmet
benyújtó fél:** a felperes (9. sorszám alatt)

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 101.K.702.913/2024/8. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítja.

A felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét 15.240 (tizenötezer-kétszáznegyven) forintban állapítja meg, amelynek viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás

- [1] Az alperes a lefolytatott foglalkoztatás-felügyeleti hatósági eljárás eredményeként a 2024. május 30. napján kelt határozatával 240.000 forint munkaügyi bírsággal sújtotta a felperest, és kötelezte a 2022. január 1. napjától 2022. október 14. napjáig terjedő időszakra vonatkozóan, hogy heti 40 órás teljes munkaidő megjelölésével tegyen eleget [REDACTED] munkavállalót érintően a munkaviszony létesítésével kapcsolatos – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal területileg illetékes szerve felé fennálló – bejelentési kötelezettségének.
- [2] Az alperes a határozatát az Európai Parlament és Tanács 2004. április 29-i a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 883/2004/EK rendeletébe (a továbbiakban: Koordinációs Rendelet) 13. cikk (1) bekezdés a) pontjára, az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 1. számú melléklet 3. pontja 3.1. alpontja megsértésére, valamint a foglalkoztatás felügyeletéről szóló 2020. évi CXXXV. törvény 9. § (2) és (4) bekezdéseiben, 10. § (1)-(2) bekezdéseiben, 18. § (4) bekezdésében, a foglalkoztatás-felügyeleti hatóság tevékenységéről szóló 115/2021. (III. 10.) Korm. rendelet 12. § (1) bekezdés c) pontjában, 18. § (2)-(3) és (6) bekezdéseiben, a közigazgatási szabályszegések szankcióiról szóló 2017. évi CXXV. törvény 3. § (1) bekezdésében, 4. § (4) bekezdésében, 9. § (3) bekezdésében, 10. § (1)-(2) és (4) bekezdéseiben foglaltakra alapozta. Megállapította, hogy az érintett munkavállaló a 2022. január 1. napjától 2022. október 14. napjáig terjedő időszakban írásba foglalt munkaszerződéssel, szélturbina szerviz technikus munkakörben, heti 40 órás teljes munkaidőben végzett munkát a felperes (korábbi elnevezése szerint: [REDACTED]) alkalmazásában kiküldetés keretében, svédországi munkavégzési helyen, azonban a felperes erre az időszakra vonatkozóan a foglalkoztatás-felügyeleti hatósági ellenőrzés megkezdéséig a magyar adóhatóság felé fennálló bejelentési kötelezettségének nem tett eleget, a munkavállalót bejelentés nélkül foglalkoztatta. A felek a munkaszerződésben, illetve a közöttük létrejött kiküldetési megállapodásban a magyar jogszabályok hatálya alatt történő foglalkoztatásról állapodtak meg azzal, hogy a kiküldetési megállapodás 8. pontja szerint „[a] jelen Szerződés által nem szabályozott egyéb kérdésekben az Európai Unió irányelvei, a magyar és svéd munkaügyi törvények, valamint a kapcsolódó jogszabályok az irányadók”.

A felperes keresete, az alperes védekezése

- [3] A felperes keresetében kérte a határozat megsemmisítését, emellett vagylagosan az alperes új eljárásra kötelezését is arra hivatkozva, hogy svédországi adózási regisztrációval rendelkezik, és svéd társadalombiztosítási járulékokat kellett fizetnie az érintett munkavállaló után. A határozat a Koordinációs Rendeletbe ütközik, mert az alperes arra a szabályra, amely szerint, ha a magyar lakóhellyel rendelkező munkavállaló kiküldetést teljesít, akkor a magyar társadalombiztosítás alatt marad legfeljebb 24 hónapig [12. cikk (1) bekezdés], úgy hivatkozott, mintha a kiküldetés automatikus szabályozás lenne. Valójában a kiküldetésnek a tagállamok, köztük Magyarország is feltételeket szab (Tbj. 89-95. §), az alperes kettős társadalombiztosítást eredményező bejelentésre kötelezte. A kiküldetésben történő munkavégzéshez a kormányhivatal által kiállított A1-es igazolásra van szükség, amelyet nem igényelt, ezért annak a tagállamnak a társadalombiztosítási szabályait kellett alkalmazni, amelyben a keresőtevékenységet folytatták.

- [4] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy határozata az irányadó jogszabályi rendelkezéseknek megfelel.

Az elsőfokú bíróság ítélete

- [5] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét az Art. 1. számú melléklet 3. pontjának, továbbá a társadalombiztosítás ellátásaira jogosultakról, valamint ezen ellátások fedezetéről szóló 2019. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: Tbj.) 89-95. §-ainak felhívása mellett, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 88. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján elutasította.
- [6] Az elsőfokú bíróság szerint a magyar jogszabályok hatálya alá tartozik a perbeli foglalkoztatási jogviszony, a felperesnek a magyar adóhatóság irányába keletkezett bejelentési kötelezettsége, amelynek nem tett eleget. A svédországi társadalombiztosítási jogviszony figyelembevétele nem volt releváns, az alperes határozata társadalombiztosítási kérdésben nem foglalt állást. A Tbj. 89-95. §-ai a kiküldetés jogintézményére vonatkoznak, azonban a határozatban kifogásolt jogviszony a felperes álláspontja szerint sem valósít meg kiküldetést. A felperes nem bizonyította, hogy az alperes határozata jogszabálysértő.

A felülvizsgálati kérelem, ellenkérelem

- [7] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte az Art. 1. melléklet 3. pontja, 3.1. és 3.2. alpontjai, a Koordinációs Rendelet 11. cikk (1) bekezdése, (3) bekezdés *a)* pontja, a Tbj. 3. § *a)* pontja, valamint a Kúria Kfv.V.35.323/2021/5., Kfv.35.VI.721/2017/4., Kfv.V.35.114/2018/7. (KGD2019. 33.) számú, illetve az Európai Unió Bírósága C-359/16., C-202/97., C-115/11. számú határozataiban foglaltak megsértésére hivatkozva. Perköltséget számított fel.
- [8] Álláspontja szerint a bejelentési kötelezettség a biztosított jogviszonyhoz kapcsolódik, ezért az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében jogsértően minősítette a svédországi társadalombiztosítási jogviszonyt az ügy elbírálása szempontjából irrelevánsnak. Az elsőfokú bíróság a bejelentési kötelezettség körében jogellenesen – az Art. 1. számú melléklet 3. pontjába, 3.1. és 3.2. alpontjaiba ütköző módon – nem vizsgálta, hogy a munkavállaló a magyar társadalombiztosítás hatálya alá tartozik-e. Pedig az Art. fenti rendelkezései alapján bejelentési kötelezettség kizárólag azon foglalkoztatott vonatkozásában állhat fenn, aki „biztosított”, azzal, hogy a bejelentés esedékessége és adattartalma is a magyar társadalombiztosítási jogviszonyhoz kapcsolódik. Nincs jogalapja a bejelentési kötelezettségnek, ha a foglalkoztatott a Tbj. alapján nem biztosított és nincs biztosítási jogviszonya. Az elsőfokú bíróság tévesen folytatta le vizsgálatát, mert irreleváns az a kérdés ebben a perben, hogy a felek milyen jogot kötöttek ki a munkaviszonyra, hanem annak van jelentősége, hogy a munkavállaló Magyarországon biztosított-e. A bejelentési kötelezettség a társadalombiztosítási jogviszonyból fakad, nem tartozik a felek magánautonómiája körébe. Nem a munkáltató és a munkavállaló döntik el, hogy Svédországban vagy Magyarországon lesz-e biztosított a munkavállaló, hanem az elsőbbséget élvező uniós jog rendezi a kérdést, ugyanis a Tbj. 3. § *a)* pontja szerint a Tbj. szabályait csak abban az esetben lehet alkalmazni, ha a Koordinációs Rendelet és annak végrehajtási rendelete szabályaiból ez következik. Utalt továbbá arra is, hogy kizárólag Svédországban foglalkoztatta az érintett munkavállalót a munkaviszony keretében, amelyre tekintettel a Koordinációs Rendelet 11. cikk (3) bekezdés *a)* pontja értelmében a munkavállaló a svéd társadalombiztosítás hatálya alá tartozott, Magyarországon nem volt biztosított. A munkavállaló nem tartozott a magyar társadalombiztosítás hatálya alá, ezért

nem állt fenn a bejelentési kötelezettsége, nem volt alkalmazható az Art. 1. számú melléklet 3. pontja.

- [9] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és a döntés jogi indokai

- [10] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pontjának *ab)* alpontját és *b)* pontja alapján befogadta, mivel a felperes alappal hivatkozott arra, hogy a más uniós tagállamban foglalkoztatás és az azzal összefüggő társadalombiztosítási kötelezettségek megítélése különleges súllyal, társadalmi jelentőséggel bír, továbbá indokoltnak látszott a közzétett kúriai határozatoktól jogkérdésben való eltérés vizsgálata is.
- [11] A Kúria az érdemi elbírálás eredményeként megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelem – az alábbiak szerint – megalapozott.
- [12] A Kúria a jogerős ítéletet a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 108. § (1) bekezdése szerint, a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül.
- [13] A Kúria a felülvizsgálati eljárásban jogkérdésekben dönt, a rendkívüli perorvoslat során bizonyítás felvételének, a kereset elbírálásához szükséges tények megállapításának, a bizonyítékok elsőként történő értékelésének nincs helye [Kp. 120. § (5) bekezdés]. A Kúria érdemi döntést kizárólag abban az esetben hozhat, ha a jogerős ítélet tartalmazza a tényállást, az annak alapjául szolgáló bizonyítékok értékelését és a bíróságnak a jogszabályi rendelkezésekkel és az általa megállapított tényekkel alátámasztott, okszerű jogi érveléssel bemutatott jogi álláspontját (Kfv.I.35.507/2012/4., Kfv.I.35.467/2020/7.). Mindezekre figyelemmel a Kúriának – a felperes által megjelölt jogszabályok és a felülvizsgálati kérelem tartalma alapján [Kp. 2. § (4) bekezdés] – mindenekelőtt arról kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható jogszabálysértést megvalósítva döntött-e a kereseti kérelemről, a felperesnek a az elsőfokú bíróság jogerős ítélete indokolásának hiányosságaival kapcsolatos, a felülvizsgálati kérelemben előadott kifogásaira tekintettel az indokolás megfelel-e vagy sem az eljárásjogi rendelkezésekben meghatározott követelményeknek.
- [14] A felperes felülvizsgálati kérelmében foglaltakra figyelemmel mindenekelőtt kiemeli a Kúria, hogy a társadalombiztosítási jogviszony – a „kötelező részvétel elve” alapján – nem a felek akaratnyilatkozata alapján, hanem a törvény erejénél fogva, az annak alapjául szolgáló jogviszonnyal (a perbeli esetben a munkaviszonnyal) egyidejűleg jön létre, a biztosítási jogviszony létrejöttéhez a felek további cselekménye nem szükséges. Annak eldöntése során azonban, hogy a foglalkoztatót az automatikusan létrejött biztosítási jogviszonyra vonatkozóan a bejelentési (adatszolgáltatási) kötelezettség a Tbj. rendelkezései [1. § (2) és (4) bekezdés] alapján, az Art. 1. melléklet 3. pontja, valamint 3.1. és 3.2. alpontjai szerint a magyar hatósággal szemben terheli-e, figyelembe kell venni, hogy a Tbj. rendelkezéseit a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról és annak végrehajtásáról szóló uniós rendeletek, a nemzetközi egyezmény hatálya alá tartozó személyre az egyezmény szabályai szerint kell alkalmazni (Tbj. 3. §). A Koordinációs Rendelet hatálya alá tartozó személyek esetében különös figyelemmel kell lenni arra, hogy kizárólag egy tagállamban lehetnek biztosítottak, járulékfizetési kötelezettségük egy tagállamban állhat fenn.
- [15] A felperes a hatósági eljárásban, a keresetlevelében, és a peres eljárás során is hivatkozott a Koordinációs Rendelet rendelkezéseire, illetve az ezekkel kapcsolatos jogsérelmét, az ennek alapjául szolgáló tényeket előadta, és részletesen megindokolta, hogy álláspontja szerint Magyarországon a bejelentési kötelezettség teljesítésére milyen okból nem kötelezhető. Alappal kifogásolta, hogy a jogerős ítélet indokolása az ügy érdemére vonatkozó lényeges nyilatkozatai, érvelése tekintetében hallgat: nem tartalmaz választ a bejelentési kötelezettsége hiánya kapcsán előadottakra vonatkozóan. Az elsőfokú bíróság a

Koordinációs Rendelet hivatkozott rendelkezéseit nem értelmezte, az ítélet a felperes azok alkalmazhatóságára vonatkozó tényállításai, jogi érvei számbavételét nem tartalmazza. Ebben a körben a bíróság a tényállást nem tisztázta, tényállást nem állapított meg, az ítéletben ezzel kapcsolatos jogi indokolás nem szerepel. A jogerős ítélet indokolásából mindezek miatt nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét teljeskörűen elbírálta, a felperes által jogszabályokkal alátámasztott valamennyi jogsérelmét megvizsgálta volna.

- [16] A követendő kúriai gyakorlat szerint nem alkalmas érdemi felülvizsgálatra a jogerős ítélet, ha a bíróság nem határozza meg, hogy az alkalmazandó anyagi jog értelmében melyek a jogvita elbírálásához szükséges (releváns) tények, azokat nem rögzíti és az ezek megállapításához rendelkezésre álló bizonyítékokat nem értékeli, valamint ítélete jogi indokolása nem tartalmazza az alkalmazandó anyagi jog szempontjából az alperes határozatában foglaltak értékelését (Kfv.V.35.035/2025/7.); az ítéletet úgy kell megindokolni, hogy abból megállapítható legyen, hogy a bíróság a keresetet teljeskörűen elbírálta, az ítélet az előterjesztett kereset minden egyes részére kell tartalmaznia rendelkezést és indokolást (Kfv.V.35.239/2017/7., Kfv.IV.37.139/2022/9., Kfv.VII.45.168/2022/7.), továbbá a kereseti kérelem kimerítésének követelményéből, a bíróság indokolási kötelezettségéből következik, hogy az elsőfokú bíróságnak a keresetben állított jogszabálysértéssel kapcsolatos érvelés lényeges elemeit meg kell vizsgálnia és e vizsgálatáról számot kell adnia (Kf.VI.39.085/2021/5., Kfv.VII.37.427/2023/5.).
- [17] Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot – ahogyan arra a Kúria számos követendő határozatában (Kf.II.37.183/2020/8., Kfv.VII.38.187/2021/11.) rámutatott – a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból vezette le. Kimondta, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből következő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. A bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik azonban a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az indokolási kötelezettség mindössze azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie és nem minden egyes részletre {3159/2018. (V. 16.) AB határozat Indokolás [31]}. A tisztességes eljárás alkotmányos követelménye ugyanakkor a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást minden esetben megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}.
- [18] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletének indokolása – a fentebb kifejtettekre figyelemmel – nem felel meg az ítélet indokolásával szemben támasztott követelményeknek, sérti az eljárásjogi rendelkezésekben [a Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4)-(5) bekezdéseiben] foglalt szabályokat, az Alkotmánybíróság által kimunkált, a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból levezetett, az indokolt bírói döntéshez való jogot, továbbá nem feleltethető meg a követendő kúriai gyakorlatban a jogszabályok értelmezésével kialakított mércének (Kfv.V.35.239/2017/7., Kfv.IV.37.139/2022/9., Kfv.VII.45.168/2022/7., Kf.VI.39.085/2021/5., Kfv.VII.37.427/2023/5.) sem.
- [19] A Kúria az elsőfokú peres eljárásban a felperes által kifogásolt, a bíróság által nem vizsgált és el nem bíralt jogsérelmekről a felülvizsgálati eljárásban nem foglalhat állást, mert az az elsőfokú bíróság hatáskörének elvonását eredményezné (Kfv.VII.45.168/2022/7.). A felülvizsgálati eljárás rendkívüli perorvoslat, amely a Kp. 115. § (1) bekezdésében felsorolt

jogerős határozatokkal szemben vehető igénybe azok jogszabálysértő mivoltára, vagy a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással. A felülvizsgálati eljárás tárgya a bíróság jogerős határozata, felülvizsgálati kérelmében a félnek a jogerős ítéletben foglalt jogi érveléssel kell ütköztetnie saját érveit (BH2020.331.; Pfv.I.21.337/2021/10.; Kfv.II.37.750/2022/2., Kfv.VII.37.045/2023/2.); a felülvizsgálati eljárás tárgyát annak vizsgálata, hogy az alperes a keresetben megjelölt és a felülvizsgálati kérelemben megismételt jogsértéseket elkövette-e, közvetlenül, a bíróság döntése, erre vonatkozó állásfoglalása nélkül nem képezheti.

- [20] A Kúria már számos, közzétett határozatában kimondta, hogy a bíróság által megállapított tényállást, illetve az érdemi jogi érvelést nem tartalmazó ítélet érdemi felülvizsgálatra alkalmatlan (pl. Kfv.I.35.165/2012/8., Kfv.VI.35.026/2013/5., Kfv.VI.35.284/2013/10., Kfv.V.35.438/2013/6., Kfv.V.35.648/2013/6., Kfv.I.35.217/2020/10., Kfv.I.35.017/2021/10., Kfv.I.35.019/2021/7., Kfv.I.35.028/2021/7., Kfv.V.35.248/2022/8., Kfv.VI.35.264/2022/5., Kfv.IV.37.204/2022/6., Kfv.V.35.119/2024/7.). A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság jogerős ítéletének indokolásában elmulasztott számot adni a Koordinációs Rendelet 11. cikk (3) bekezdés, 12. cikk (1) bekezdés, az Art. 3. pont, 3.1. és 3.2. alpontjai megtartásával kapcsolatos jogsérelmek, az erre vonatkozó kereseti kérelmek elbírálásáról, ezért a jogerős ítélet az ügy érdemére kiható módon sérti a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseit. A jogerős ítélet emiatt alkalmatlan az érdemi felülbírálatra, ezért azt a Kúria – a Kp. 121. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával, mellőzve a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott további jogszabálysértések, illetve a Kúria közzétett határozataitól jogkérdésben való eltérés vizsgálatát – hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.
- [21] Az új eljárásban az elsőfokú bíróságnak a felperes által előadott, a Koordinációs Rendelet és az Art. alkalmazhatóságára vonatkozó tényállításai és érvei figyelembevételével kell döntenie az alperes határozata jogszerűségéről, arról, hogy a Tbj., illetve a Koordinációs Rendelet rendelkezései értelmezése és alkalmazása alapján a felperesnek bejelentési kötelezettségét – az Art. által előírt módon – a magyar hatóságnál kellett-e teljesítenie. A bíróságnak a döntését a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésének megfelelő tartalommal és részletességgel kell megindokolnia.

A döntés elvi tartalma

- [22] *I. A társadalombiztosítási jogviszony – a „kötelező részvétel elve” alapján – nem a felek akaratnyilatkozata alapján, hanem a törvény erejénél fogva, az annak alapjául szolgáló jogviszonnyal egyidejűleg jön létre, a biztosítási jogviszony létrejöttéhez a felek további cselekménye nem szükséges. Annak eldöntése során azonban, hogy a foglalkoztatót a létrejött biztosítási jogviszonyra vonatkozóan a bejelentési (adatszolgáltatási) kötelezettség a Tbj. rendelkezései [1. § (2) és (4) bekezdés] alapján, az Art. 1. melléklet 3. pontja, valamint 3.1. és 3.2. alpontjai szerint a magyar hatósággal szemben terheli-e, figyelembe kell venni, hogy a Tbj. rendelkezéseit a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról és annak végrehajtásáról szóló uniós rendeletek, a nemzetközi egyezmény hatálya alá tartozó személyre az egyezmény szabályai szerint kell alkalmazni (Tbj. 3. §).*
- II. Ha az elsőfokú bíróság jogerős ítéletének indokolásában elmulasztott számot adni a Koordinációs Rendelet 11. cikk (3) bekezdés, 12. cikk (1) bekezdés, az Art. 1. melléklet 3. pont, 3.1. és 3.2. alpontjai megtartásával kapcsolatos jogsérelmek, az erre vonatkozó kereseti kérelmek elbírálásáról, a jogerős ítélet az ügy érdemére kiható módon sérti a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseit.*

Záró rész

- [23] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése által alkalmazni rendelt Kp. 107. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.
- [24] Az alperes a felülvizsgálati eljárásban költségigényt nem érvényesített, ezért a Kúria e tárgyban – a Kp. 35. §-a folytán alkalmazandó Pp. 82. §-a alapján – mellőzte a határozathozatalt, a felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét a Kp. 110. § (3) bekezdése alapján csupán megállapította, annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt. A felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségének összegét a Kúria a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 82. § (2)-(3) bekezdéseire, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ában foglaltakra figyelemmel határozta meg.
- [25] A végzés elleni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § *d)* pontja zárja ki.

Budapest, 2025. október 28.

Dr. Remes Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr. Cséffán József s.k.
előadó bíró

Dr. Sperka Kálmán s.k.
bíró

Dr. Szilas Judit s.k.
bíró

Dr. Varga Zs. András s.k.
bíró